

[Stats- og udenrigsministeren.]
 og at vi lagde stor vægt på en hurtig og positiv løsning; men der ikke står noget om lovforslag, så erkender jeg, at den meget korte regeringserklæring af 6. december i fjor kan læses, som om et lovforslag var på vej. Og det ville jo også være godt, hvis det havde været det, men udviklingen blev den, at principbetænkningen, som vi havde håbet at få i 1966, fik vi først den 19. april i år, og den 3. maj blev det aftalt mellem regeringen og partiformændene, at den debat, det høje ting skal have om denne principbetænkning om almindelig tillægspension for alle, først vil kunne komme til efteråret. På dette sene tidspunkt af folketingsåret var det faktisk uden rigtigt formål at belaste tingets tid med en langvarig tillægspensionsdebat. Men jeg skal gerne gentage, at det er regeringens ønske, at en almindelig tillægspension for alle, ikke som Arbejdsmarkedets Tillægspension kun for et udsnit af befolkningen, men for alle, værdifast og så vidt muligt efter svensk mønster, det er den tillægspensionsordning, vi vil arbejde for. Nu har vi principbetænkningen, og så snart tinget samles til oktober, vil vi i overensstemmelse med aftalerne med partiformændene gennem socialministeren fremlægge spørgsmålet til debat her i salen, og derefter kan man, så hurtigt det nu teknisk er muligt, gå i gang med at udarbejde lovforslag.

Hr. Gert Petersen omtalte det såkaldte Russelltribunal. Han karakteriserede det selv gennem citater fra andre som en selvbestaltet forsamling uden mandat og erkendte klart, at det ikke var en domstol; han mente, det var rigtigere at karakterisere den som en jury. Alt dette er vel klart nok. Men jeg må fastholde, at vi ønsker ikke denne såkaldte Russelldomstol til Danmark af grunde, jeg tror man vil kunne forstå. For det første er det jo givet, at en såkaldt domstol, der i virkeligheden er et ensidigt propagandaapparat, ikke bringer freden i Vietnam en millimeter nærmere. For det andet er det klart, at de lande, der har den tvivlsomme ære at være værtsland for et sådant foretagende, ikke derigennem gør sig mere egnet til at optræde som mægler i denne ulykkelige krig, hvis man nogen sinde fik den chance at blive mægler. Men det er givet, at værtskabet for Russelldomstolen

vil ikke gøre et land mere egnet. Og derfor er det, at Danmark, den danske regering, på samme måde, som Frankrig har gjort det, og på samme måde, som den svenske statsminister har gjort det, frabeder sig domstolens tilstedeværelse i landet. Man har, efter at vi klart har udtalt dette, spurgt, om regeringen vil gøre noget for at hindre domstolens arbejde. Og dertil har vi svaret, at vi vil bruge lovens midler i det omfang, vi finder det hensigtsmæssigt.

Det er selvfølgelig en udtalelse, der kan fortolkes, og jeg vil gerne fortolke den. Det er klart, at dette ikke er et oplæg til, at der skal ske nogen som helst indskrænkninger i ytringsfriheden her i landet. Det nærer vi ingen ønsker om, tværtimod, og det bliver der ikke tale om. Det er klart, at hvis en berømt og internationalt anset forfatter som Jean-Paul Sartre eller Simone de Beauvoir kommer til Danmark, ja, så kan de udtale sig beskyttet af dansk ytringsfrihed, det gøres der ingen begrænsninger i. Derimod vil jeg nok mene, at regeringen må have ret til at benytte visumreglerne sådan, at hvis man f. eks. ville indkalde vidner fra lande, der ikke kan komme til Danmark uden visum, så må det være den danske regerings ret at overveje, om man vil udstede et sådant visum. Jeg håber, det er en fortolkning, der klarer sagen, og det er altså regeringens svar i forbindelse med dette.

Jeg skal så gå over til nogle lidt mere almindelige betragtninger. Jeg er helt enig med hr. Per Hækkerup i hans vurdering af denne folketingssamling. Jeg forstod godt, at man fra oppositionens side ikke deler vurderingen, men jeg føler mig ikke et sekund i tvivl om, at den vurdering, vi anlægger på den folketingssamling, vi nu er ved at slutte af med denne debat, er den rigtige vurdering.

Det var en meget betydningsfuld samling, en af de mest betydningsfulde og frugtbare, vi har haft i mange år. Vi har vedtaget en række vigtige lovforslag og beslutninger. Måske den skattereform, vi i princippet har udformet — hr. Hilmar Baunsgaard har selvfølgelig ret i, at den er ikke udformet i detaljer, men det har vi heller ikke foregivet at have — vil være den største skattereform i dette århundrede; i hvert fald skal man tage 1903-skattereformen med, og den var jo betydningsfuld, men havde